

καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα βοηθείας ἔχει. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἱπτάμενον ἰχθύν. Ὅλίγον ὑψούμενος κατὰ βροχθίζεται ὑπὸ τῶν πτηνῶν· ἐὰν καταδύσῃ οἱ ἰχθῦς τὸν τρώγουσιν.

— Μὴ ἀπελπίζεσαι, ἱερώνυμε.

— Ν' ἀπελπισθῶ; Ἄ! μπᾶ! Σοὶ ὁμιλῶ οὕτως ἀπλῶς ἵνα εἴσαι παρεσκευασμένη διὰ τὴν μέλλουσιν ἡμῶν ζωὴν ὅταν καταγραφῶ εἰς τοὺς φιλολογικοὺς καταλόγους πρὸς βιογραφισμὸν· καὶ ἵνα μὴ ἐκπλαγῇς διὰ τὴν εὐτελεῆ ἀνταμοιβὴν ἐνδελεχῶν κόπων.

— Πτωχέ μου ἱερώνυμε! Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐργασθῶ; Δὲν δύναμαι νὰ ζωγραφίζω, νὰ διδάσκω μουσικὴν καὶ τὴν γλῶσσαν ἡμῶν εἰς τοὺς Ἀγγλόπαιδας, καὶ νὰ κεντῶ;

— Ὅχι, ἀδελφὴ μου! Ἡ ἀξιοπρέπεια μου οὐδέποτε θὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ οὐδέποτε μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης καθ' ἣν καταβλήθῃ ὡς ὑπομίσθιος συγγραφεὺς οἱ ἰδιόκτοιοι κόποι θέλουσι καταστῆ ὠνητὸν ἀντικείμενον.

Μετ' ὅλγον ὁ ἱερώνυμος Δεγκράντζ ὑπηρέτη ἐν τῶν πρωτευόντων φύλλων τοῦ Λονδίνου, καὶ τὰ πρωτότυπα ἄρθρα του περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως πολλάκις μετεφράζοντο Ἀγγλιστὶ καὶ κατεχωροῦντο εἰς τὰς κυρίας στυλάς. Δι' ἀνεκδότων κόπων (εὐτυχῶς ἡ παρεχόμενη εὐκαιρία πρὸς κορεσμὸν τῆς φυσικῆς ἀντιπροθείας του κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῶν Βουρβόνων ἀνεκούφιζε τοὺς ἀγῶνάς του), ὁ ἱερώνυμος κατώρθωσε ν' ἀπολαμβάνῃ ὅσα ἀπητοῦντο πρὸς οἰκονομικὴν συντήρησιν ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ἐπιδραμοῦντο σχέσεων ἐν Λονδίῳ καὶ δὲν ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσῃσι τοιαύτας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ὁ νέος εὐγενής, ὃν ὁ Φουκὲ ἀπεκάλεσε δοῦνα τοῦ Σμιθ, καὶ ὃν ἐπεσκέφθη ἡ Λουίζα Δουβάλ· μετὰ στοῦν ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλεύου, ἦν ὁ ὑποκόμης Βρέντων, ὁ μόνος ἐπιζῶν υἱὸς τοῦ Δουκὸς τῆς Ζαίν, λόρδου μετέχοντος τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ κεκτημένου ἐπιρροῆς. Ὁ Φουκὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκαλλιέργει σχέσεις